

Zdeňka Adlerová



Tohle je fotografie mojí maminky Zdeňky Kohnové pořízená někdy v druhém desetiletí 20. století. Byla to moc krásná žena. Narodila se v roce 1900 v Protivíně, vychodila obchodní akademii a začala pracovat ve Finkově továrně na čokoládu v Českých Budějovicích, kde se seznámila s tatínkem - jeho švagrová byla její šéfovou. V roce 1920 se vzali a o rok později se narodila sestra. Já jsem se narodila v roce 1926, v tomtéž roce, co tatínek zemřel a maminka pak musela velmi tvrdě pracovat, aby nás uživila. Proto se k nám nastěhovala babička Marie, která převzala naši výchovu. Zjistíte se obě velice snažily dělat vše pro to, aby nám se sestrou ztrátu otce nahradily.

Ale jednou, když jsem byla hodně malá, jsem jim ublížila svou vlastní bezohledností. Uviděla jsem jednou na krumlovském mostě žebračka. Několik dalších nocí jsem se potom s pláčem budila ze sna – nemohla jsem snést pomyšlení na něj a na jeho smutný život. Babička s maminkou se sice snažily mě utěšit, ale nic nepomáhalo. Pak, jedné noci jsem se opět probudila a plakala pro slepého žebračka. Maminka s babičkou přispěchaly za mnou, ale já se styděla jim říct, že opět pláču pro něj. A tak jsem zalhala – řekla jsem, že pláču pro to, že nemám tatínka. Nebyla to pravda, tatínka jsem nikdy nepoznala, proto mi nemohl chybět, ze smutného výrazu jejich tváře jsem si ale hned uvědomila, jak moc je to mrzí. Jistě se nám snažily všemožně tatínka nahradit. Tenkrát jsem jasně poznala, co je to lhát, a zařekla se, že už nikdy lhát nebudu.